

Joachim Schönermarck

Programma, Quo, Rector Academiae Rostochiensis Joachimus Schonermarch I.D. & Prof. P. ad exequias; Quas ... Viro, Dn. Henrico Lindemanno, civi urbicae Reip. primario, Moestißima vidua & tristißimi liberi, marito & parenti desideratißimo, Paratas ... cupiunt, Omnes omnium huius almae Universitatis cives amanter invitat

Rostochi[i]: Pedanus, 1625

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn771920962>

Druck Freier Zugang

Schönermarch, J.

in

H. Lindemann.

Rostock, 1625.

20

Programma,

Quo

RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

JOACHIMUS SCHONERMARCH,

J. D. & Prof. P.

ad exequias;

QUAS

Speclatissimo & litteratissimo Viro,

DN.

HENRICO

LINDEMANNO,

civi urbicæ Reip. primario,

*Mæstissima vidua & tristissimi liberi marito &
parenti desideratissimo*

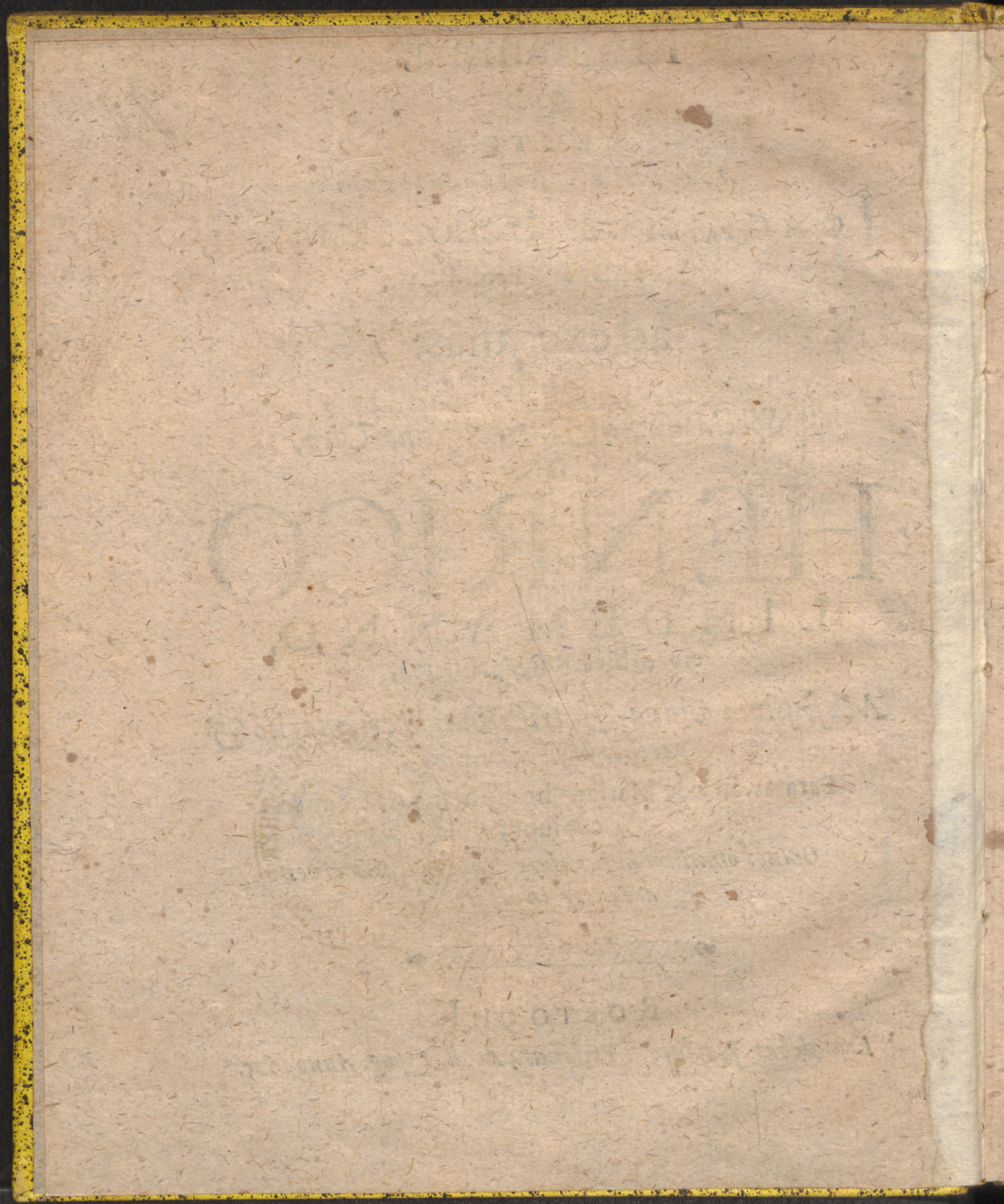
*Paratas, in æde Mariana hodie h. media secunda
cupiunt,*

*Omnes omnium hujus almæ Universitatis cives
amanter invitât.*

ROSTOCHI

Excudebat Joachimus Pedanus, Acad. Typog. Anno 1625.

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,
JOACHIMUS
SCHONERMARCH,
J.D. & P.P.

Ursus nobis verum mortalitatis nostræ exemplum se offert spectatissimus & litteratissimus Vir, civis urbicæ Reip. primarius, nostri ordinis sanctor singularis, Dominus HENRICUS LINDEMANNUS: quem in medio ætatis ferè cursu mors suis & multis bonis eripuit: ut non necesse sit, circumferre more Ægyptiorum scæleton addito præcone, qui nos ultimæ diei nostræ, quæ non integra nobis qualibet, ut debitoribus, debetur, sed singulis momentis unicuiq; nostrum cedit, alta voce admoneat. Natus est p. d. HENRICUS LINDEMANNUS Anno 1580. Hervordia (quæ civitas imperialis & comitatus Ravensburgensis metropolis est) honestissimis parentibus, patre HENRICO LINDEMANNNO, & matre ANNA KIRCHOFIA (ante annum hic piè defuncta) à quibus à primis unguiculis in Dei timore educatus, in patria schola humanioribus litteris probè informatus, Medi-

92
cina studio invenis delectatus, id vero persequi impeditus ad
pharmaceuticem animum applicuit, in eaq. adeo feliciter est
progressus, ut ad celebris myropolij inspectionem fuerit legi-
time vocatus. De qua functione suscipienda cum fratre, cum
Clarissimo, excellentissimo, doctissimoq. Viro, Dn. THO-
MA LINDEMANNO, Jurisconsulto & Academiae hu-
jus Antecessore celeberrimo, Domino Collega, Compatre &
amico nostro honorando, utpote quem patris loco colebat, con-
sultaturus, Rostochium venit, ibiq. fraternè exceptus ali-
quantisper substitit: divinaq. ita destinante providentia
honesto amore virginis lectissima, MARGARITÆ Zie-
gelmeisters/ civis in hac urbe honorati, NICOLAI Ziegels-
meisters & ELISABETHÆ Pafelich filie, Viri Nobi-
lissimi BALTHASARIS PASELICHII, in Eiddow
hereditarij, ex nobilissima Rugianorum Pafelichiorum fa-
milia oriundi (fratris Magnifici CASPARIS Pafelich
Regij Danici Consiliarij) & ELISABETHÆ FRISEN
ex patritia in hac urbe stirpe progenita neptis capta, eidem
Anno 1614 felici matrimonio junctus quatuor filiarum ad-
huc superstitem, ANNÆ, AGNETÆ, MARGARITÆ,
CATHARINÆ, pater factus, vitam conjugalem simul &
civicam pacatam & tranquillam ac piam egit. Ante annum
circa hocce tēpus feбри correptus plures septimanas decubuit,
circa autumnū spem recuperanda valetudinis haud dubiā con-
ceperat. Sed reliquie morbi prioris novos subinde affectus con-
citarunt. Imprimis ventriculi expertus est imbecillitatem,
cū indurati epatis feirrho, & quod malum ingeminavit;
cum calore hectico; Unde qui secutus est Tympaniticus ven-
tris Tumor, & paulatim reliqui corporis consumptio lentam
quidem sed placidam mortem illi conciliavit. Spem medi-
cam decollantem, & ultimum vitæ terminum adventantem

pra-

presentiscens, medicum animæ acciri iussit viatico sacro &
cibo cœlesti animam languidam refocillari curavit: eamq; pa-
nacea tali pastam 30. Junij circa horam 1. noctis creatori suo
Christi meritò confidens piè obdormiscens reddidit. Ita
mors ornatissimum hunc virum è medio ferè cursu atatis ab-
ripuit. Refert Athenæus Dipnosophista, Regem Ægypti
Ptolemaum, quem per ironiam Philadelphum seculum illud
tùm indigetavit, aluisse stipendiarios quosdam, & in his So-
tera, Sofigenem, Biona, Apollinem & Sosibium: & hunc So-
sibium solitum fuisse sophisticationibus uti, in quibus, trans-
ponendis aut per quendam anagrammatismum, aut etiam,
per hinc inde collectas syllabas formandis vocabulis ludebat,
verumq; non rarò dicti alicujus sensum corrumperebat, aut no-
vum affingebat. Cui ut par Rex referret, mandasse eum,
narrat, Quæstoribus, ut stipendium petenti Sosibio nega-
rent, illudq; persolutum affirmarent. fecisse id Quæstores. Re-
itaq; à Sosibio ad Regem delata, cum ipse vehementer de inju-
ria sibi à Nummularijs illata conquestus fuisset, iussisse Re-
gem, Sosibium bono animo esse, neq; tam impudentem, ut i-
dem debitum bis exigeret: esse enim in tabulis expensorum,
id à Quæstoribus notatum: simulq;, ut id probaret, apertis
tabulis quatuor illa stipendiariorum, quorum paulò ante fa-
cto est mentio, Σωσιβίου, Σωσιβίου, Βίων, Ἀπολλωνίου no-
mina pralegisse Sosibio, & his quoq; ipsis contineri dixisse
solutionem stipendij factam Sosibio. Nam si juxta artem
ipsius ex primo nomine primam syllabam Σω, ex secundo alte-
ram, σι, ex tertio iterùm primam Βι, ex quarto ultimam ο
sumeret, easq; syllabas colligeret, jam eum liquidò agnoscere,
nomen suum Σωσιβίου esse inter eos scriptum, qui suum sti-
pendium à regijs Quæstoribus jam tum numeratum accepis-
sent, itaq; & eum id accepisse. Ita ludionem ludificatus est

74
Rex, eumq̄, proprijs ferijt pinnis. Simili modo non solum mul-
ti judicant, homines inter se esse sibi alterum alteri ludum; ;
id quod ita esse qui vis dies, ludiq̄, hoc tempore cruenti docent:
sed Plato etiam affirmavit hominem esse ludum jocumq̄, Dei.
Quod usq̄, adeo negari non posse videtur, cum experientia tes-
tetur, nunc hunc extolli, nunc eundem aut alium deprimi;
hodie regnum aliquod florere, cras vastari; hodie bonis cor-
poris fortuna vel animi aliquem superbire, cras eundem ijs-
dem exutum privatumq̄, jacere: hunc in utero matris, alium
in ipso partu, alium paullo post partum extinguere, alium pue-
rum, adolescentem, juvenem, virum, etate proveciore, se-
nem; senecionem depontanum hinc decedere: hunc ferro, flam-
mis, domus ruina, rota, laqueo, ura acino, buccella panis, ser-
pentum morsu, morbo; cujus series propè infinita est; aliove
casu perire. Sed quis omnia enumeret ludibria, quæ homo, aut
homini, aut, ut Plato vult, Deo; aut potius quisq̄, sibi ipsi debet?
Nam non est credibile, simpliciter voluisse Platonem, Deum no-
biscum quasi tesseri ludere, & instar pilæ nunc datatim, nunc
raptim, nunc pulsim nos exagitare, & ab ipso in eum usum nos
conditos esse; cui omnes simus cœnum barbaricum, ne crepitu
quidem digiti digni, diobolares, titivillitium. Nam & ipse
Plato hominem dicit esse *ἄνθρωπος τῶ θεοῦ*, est enim homo mixtu-
ρος ἡμῶν; mente ad Angelorum naturam accedimus; cerebelli
cavitas cœlum refert, oculi stellas, ossa terram: Oculi fun-
dunt pluvias: lingua tonamus, fulguramus, fulminamus:
quæ omnia & singula persequi non est hujus loci, nec temporis.
Cumq̄, Deus serio velit agnosci & coli, cum inter tonitrua &
fulmina legem tradiderit, cum deleat omnes sibi qui contra-
ria patrant; cum nos foveat, alat, suo S. Sancto nos regat,
sanctis Angelis contra Diaboli insultus nos muniat, affectu
paterno prosequatur, in veram gloriam afflictos & credentes
asserat,

asserat, vita aeterna propter Christum nos beet: erit projecto
minimè ferenda vox, qua fingit, Deum nos quasi rotam ter-
rè vertere, & quò velit nos sine discrimine trahere, nobis
cumq; quasi pila palmaria ludere. Affligit quidem suos; imò
occidit, multos quoq; pessumdat: sed hæc partim sunt deum pe-
ccatorum, partim Turpeccatorum. Sic, quem nunc tertium laudamus,
Plato in Gorgia calamitates prodesse dicit, & ijs qui perferunt;
& ijs qui aspiciunt: quod utriq; reddantur meliores, illi dolo-
re, hi exemplo. Sed longè firmior nobis est consolatio. Elucet
enim ex calamitatibus illustris Dei amor & sapientia erga Eccle-
siam: quæ expressa est insigni Dialogismo apud Prophetam
Esaiam, dulcissimis à Strigelio versibus ita reddito:

Ore Sion querulo sic est formosa locuta,
Cum quærente Deum mœsta pavore foret:
Ergo reliquisti me tot mala dura ferentem,
Et memor afflictæ non es, ut ante, Deus?
Huic Deus: an poterit curam deponere prolis
Ulla parens, partum non miserata suum?
Si tam dura tamen, tamq; implacabilis ulla est,
Ut possit sobolis non meminisse suæ:
Ipse tui nunquam mutabo oblitus amorem:
Tu dilecta mihi filia semper eris.
Ecce manu descripta mea tua mœnia seruo;
Ut firma incolumem te statione tegam.
Ecce oculis te gesto meis, mihi cuncta videnti
Proxima ceu nunc es, proxima semper eris.

Hæc

... innoy, conjugum maestissima mater & ipsa se sustentabit,
& filias suas eriget : & pie ferent omnes dulcissimi mariti &
patris abitum : qui, cum cum pertinax morbus deserere,
nollet, ipse tandem morbum deseruit, & inter sancta suspi-
ria, ad caelum emisit animam, eamq; corpori praemisit, ubi
beatis omnibus mentibus sociata nunc aperte intuetur & lau-
dat venerandum & sacrosanctam numen, quod in his terris,
non nisi in enigmate conspexerat. Faciet autem maestissima
vidua desideratissimo marito hodie hora media secunda funus.
Ad quod cohonestandum ut omnes Jurisdictioni nostra subje-
cti frequentes in eade Mariana hora media secunda conveniant,
rogantur monentur, hausturi tacitam inde vocem de morte,
assidue meditanda, & Deum rogaturi, ut bellum & vasti-
tates & Pontificiam Tyrannidem a nobis nostrisq; Ecclesijs
clementissime avertat : sic prestabimus Deo obsequium; de-
functi Fratri clarissimo, affinibus & amicis officium; nobis
ipsis beneficium. P. P. sub sigillo Rectoratus nostri, Rostochij,
die Visitationis Maria Anno 1625.

asserat, vita aeterna propter Christum
minimè ferenda vox, quae fingit, De
nerè vertere, & quò velit nos sine di
cumq; quasi pila palmaria ludere. Af
occidit, multos quoq; pessumdat: sed h
fiat, partim rursus. Sic, quem m
Plato in Gorgia calamitates prodesse d
& ijs qui aspiciunt: quod utriq; redda
re, hi exemplo. Sed longè firmior nobi
enim ex calamitatibus illustris Dei am
tam: quae expressa est in signi Dialogi
Esaiam, dulcissimis à Strigelio versibus

Ore Sion querulo sic est forti

Cum quarente Deum m

Ergo reliquisti me tot mala

Et memor afflictæ non e

Huic Deus: an poterit cura

Ulla parens, partum non

Sit tam dura tamen, tamq; i

Ut possit sobolis non mem

Ipse tui nunquam mutabo

Tu dilectæ mihi filia sen

Ecce manu descripta me at

Ut firma incolumem te s

Ecce oculis te gesto meis, i

Proxima cen nunc es, p

ut projecto
i rotam te
bere, nobi
suos; imò
nt dixi pa
laudamus,
perferunt;
s, illi dolo
rio. Elucet
erga Eccle
prophetam
:

,
e foret:
tem,
Deus?
e prolis
suum?
ulla est,
rem:

seruo;
m.
videnti
per eris.

Hac

